

**Ωδή ογδὴ
[VIII]
Εἰς Ἀγαρηνοὺς**

α΄

Ἐνας Θεός και μόνος
αστράπτει ἀπό τον ὑψιστον
θρόνον· και των χειρών του
επισκοπεῖ τα αἰώνια
5ἀπειρα ἔργα.

β΄

Κρέμονται ὑπό τους πόδας του
πάντα τα ἔθνη, ως κρέμεται
βροχή ἐτι εναέριος
ενώ κοιμώνται οι άνεμοι
10της οικουμένης.

γ΄

Ἀλλ' η φωνή του ακούεται,
φωνή δικαιοσύνης,
και οι ψυχαί των ανόμων
ως αίματος σταγόνες
15πέφτουν στον ἄδην.

δ΄

Των οσίων τα πνεύματα
ως αργυρέα ομίχλη
τα υψηλά αναβαίνει,
και εις ποταμούς διαλύεται
20φωτός και δόξης.

ε΄

Μόνον βλέπω τον Ἴλιον
μένοντα εις τον αέρα·
τους τριγύρω χορεύοντας
ουρανοὺς κυβερνάει
25με δίκαιον νόμον.

ς΄

Φαίνεται εις τον ορίζοντα
ωσαν χαράς ιδέα,
και φωτίζει την γην
και των θνητών τα ἔργα
30των πολυπόνων.

ζ΄

Ὅμως ιδού τα σκήπτρα
ἄφησεν, εβασίλευσεν·
ὅτι ἀνάγκην το ανθρώπινον
στήθος ἔχει αναπαύσεως
35ἀνάγκην ὕπνου.

η΄

Ποίος ποτέ του Θεού,
ποίος του Ηλίου ομοίασεν;
διατί βωμούς, θυμίαμα

διατί ζητούν οι μύριοι
40 τύραννοι, κι ύμνους;

θ'

Ύψιστοι αυτοί! —λαμπρότεροι
αυτοί των άλλων! —μόνοι!
—Λαμπροί, κι ύψιστοι οι δίκαιοι,
και μόνοι των ανθρώπων
45 οι ευεργέται.

ι'

Κριταί ως θεοί! και πότε
την αρετήν αθλίως,
πότε δεν εκατάτρεξαν;
πότε ευσπλαγχνίαν εγνώρισαν,
50 δικαιοσύνην;

ια'

Με υπερηφάνους πόδας
καταφρονητικούς,
δεν πατούν το χρυσούν
συντριφθέν τώρα ζύγωθρον
55 του ορθού νόμου;

ιβ'

Το αχόρταστον δρέπανον
αυτοί βαστούν· θερίζουν
πάντ' όσα ο ίδρωτάς μας
ωρίμασεν αστάχια
60 διά τους υιούς μας.

ιγ'

Τρέξε επάνω εις τα κύματα
της φοβεράς θαλάσσης,
κινδύνευσε, αναστέναξε,
πίε το πικρόν ποτήριον
65 της ξενιτείας·

ιδ'

Διά την τροφήν που εσύναξας
με κόπους ανεκφράστους,
εις τα παραθαλάσσια
ιδού χάσκει το λαίμαργον
70 στόμα τυράννων.

ιε'

Τί τα ευωδή αγκαλιάζετε
προσκέφαλα του γάμου;
τί φιλείτε το μέτωπον
ιερόν των γονέων σας
75 με τόσον πόθον;

ισ'

Η σάλπιγγα, τα τύμπανα
σας προσκαλούν· αδίκους
ασυνέτους πολέμους
φέρετε, κατασφάζατε
80 τα έθνη αθώα.

ιζ΄

Όχι μόνον τον ιδρωτα,
αλλά και τ' αίμα οι τύραννοι
ζητούσιν από σας,
κι αφού ποτάμια εχύσατε
85μήπως τους φθάνει.

ιη΄

Την πνοήν σας αχόρταστοι
επιθυμούν· αλίμονον
άν ποτε επί τα σφάγια
των τυράννων αναστε-
90νάξει η ψυχή σας.

ιθ΄

Αλίμονον, αλίμονον,
όταν ο θεός πέμψει
ακτίαν αληθείας
και με αυτήν το στήθος σας
95ζωοποιήσει.

κ΄

Εάν τις το νουθέτημα
θείον ακολουθήσει,
στόμα μαχαίρας, βάσανα,
κλαύματα φυλακής
100τότε ας προσμένει.

κα΄

Και τοιούτοι, εμπρός σας
εγώ να γονατίσω!
—η γη ας σχισθεί, εις το βάραθρον
η βροντή τ' ουρανού
105ας με τινάξει·

κβ΄

Πρωτού σας ατιμήσω
ω γόνατά μου. — Ατάρακτον
έχω το βλέμμα οπότεν
το καταβάσω εις πρόσωπον
110ενός τυράννου.

κγ΄

Εσείς ωσάν ο Ήλιος
λαμπροί! — ναι φλόγας βέβαια
βλέπω διαδημάτων,
αλλά τας δυστυχίας μας
115μόνον φωτίζουν.